

[Arne Bjerregaard]

efterhånden skiftes til at vælte regeringer på det samme spørgsmål, selv om flertallet i det ting fra begge sider, om man vil, erkender, at det er en nødvendighed i den givne situation. Det eneste, man ikke kan blive enige om, er tilsyneladende formen. Jeg må nok sige, at hvis vi skal til valg på pensionsbeskatningen, bliver folk da forvirrede, om de ikke har været det før, og derfor kan vi ikke noksom fra kristeligt folkepartis side anbefale, at dette ting trods alt bliver enig om dette ikke uvæsentlige spørgsmål.

Jeg må sige, at jeg har aldrig lagt skjul på, at vi nødvendigvis må indføre en beskatning af pensionskasser og livsforsikringsselskaber, det kan man slå efter i Folketingstidende og i pressen, om man vil. Det har jeg aldrig lagt skjul på. Det har været metoder, jeg ikke har været tilfreds med, og vi i kristeligt folkeparti er da også indgået villigt i diskussion med den tidligere regering om bl. a. pensionskassebeskatning, fordi vi sagde, hvad vi også siger nu, at dette samfund ikke fortsat kan leve med, at passiv investering giver et skattefrit afkast på 20 pct. eller mere, når risikobetonede erhvervsinvesteringer kun kan give en brøkdel heraf. Det kan vi ikke fortsætte med. Enhver kan da sige sig selv, at det er umuligt at få erhvervslivet til at fungere på disse vilkår, og derfor vil jeg påstå det modsatte af det, som så mange påstår, at ikke al opsparing er en fordel. Nogle vil sige, at opsparing er en nødvendighed. Ja, vel er opsparing en nødvendighed, men opsparing på den måde, begunstiget opsparing, er nærmest ringere end slet ingen opsparing, fordi staten i det væsentlige kommer til at betale denne opsparing direkte eller indirekte.

Lad mig give et eksempel – jeg håber, at min hovedregning er i orden. Indbetales f. eks. 1.000 kr. på en pensionsopsparing, betaler staten straks gennem skattebegunstigelse de 600 kr., fordi det er den højeste indkomstgruppe, der har de største pensionsopsparinger. Staten har bl. a. på grund af sådanne begunstigelser og andet et underskud, og så låner man de 1.000 kr. af indskyder. For dette lån yder staten en rente på 22 pct. I løbet af 5 år vil indskyder have et tilgodehavende, der er 6 til 7 gange så stort som det reelt indbetalte beløb, altså de 400 kr.; de 400 kr. bliver altså til 2.700 kr. Staten har i virkeligheden kun lånt 400 kr., men betaler renter af 1.000 kr. Derved bliver statens reel-

le rentebetaling 55 pct. Hvem tror, at samfundet, en stat, kan leve med at betale sine borgere en rente på 55 pct.? Det er en umulighed. Og selvfølgelig – fører man det over på statsregnskabet og ser på, at når man indsætter 10 mia kr. i pensionsopsparing, altså en reel opsparing på 4 mia kr., så vil det om 10 år bevirke et krav på staten på op imod 76 mia kr. Enhver kan sige sig selv, at dette ikke er muligt.

Derfor må jeg gentage: den slags opsparing i en situation som den, vi er i i øjeblikket, kan være værre end ingen, for det ødelægger enhver mulighed for stabilisering af samfundsøkonomien, og det glæder mig da, at et stort flertal i tinget efterhånden har erkendt det. Kun en galoperende inflation vil kunne forhindre, at tilvæksten til disse former for opsparing ødelægger samfundsøkonomien totalt i fremtiden.

Om kristeligt folkepartis indstilling til beskatning af pensionskasser og forsikringsselskaber kan der således næppe herske tvivl, hverken i dag eller ved den tidligere regerings afgang. Beskatningsformen kan diskuteres, den er ikke ligegyldig, men for os er det væsentlige at få begyndt, og så kan vi senere hen – jeg ville ellers gerne have sagt meget mere, men den røde lampe lyser – diskutere, hvorledes man skal forme en beskatning. Men én ting er givet, det har hr. Lykketoft også sagt som repræsentant for socialdemokratiet, at i 1983 er vi nødt til at tage en formueafgift; der er ikke andre muligheder.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg kunne ikke dy mig for at gå herop og takke hr. Arne Bjerregaard for denne meget klare analyse af, at det er helt nødvendigt med en beskatning, der varer ved, så længe vi har den høje rente og den urealistiske opbobling af krav på fremtiden. Tak, hr. Arne Bjerregaard. Jeg håber, at talen var afstemt med skatteministeren. Det lover godt for fremtiden.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foghel):

Perspektivløst, sagde den socialdemokratiske ordfører med stærk stemme, da han tog fat på det af regeringen fremsatte lovforslag. Og som ventet havde hr. Lykketoft naturlig-